

ΓΡΑΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΤΟΜΟΣ Ε΄.

“Η ΟΔΟΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΕΙΝΑΙ ΩΣ ΤΟ ΛΑΜΠΡΟΝ ΦΩΣ
ΤΟ ΦΕΓΓΟΝ ΕΠΙ ΜΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΜΑΛΛΟΝ, ΕΩΣΟΥ
ΓΕΙΝΗ ΤΕΛΕΙΑ ΗΜΕΡΑ”. — *Παροιμ. δ. 18.*

Η ΜΕΤΑΞΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΤΑΛΛΑΓΗ

"ATONEMENT BETWEEN GOD AND MAN" — GREEK

«*Εἰς γὰρ Θεός, εἰς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἀνθρώ-
πος Χριστὸς Ἰησοῦς, ὁ δοὺς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ
πάντων τὸ μαρτύριον καιροῖς ἰδίους.*»

«*Καυχόμεθα δὲ ἐν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, δι' οὗ νῦν τὴν Καταλλαγὴν ἐλάβομεν.*»
— *Α. Τιμοθ. β' 5, 6. Ρωμ. ε'. 11.* —

DAWN BIBLE STUDENTS ASSOCIATION
East Rutherford
New Jersey

ΤΩΙ ΒΑΣΙΛΕΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΙ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΥΟΝΤΩΝ

ΕΝ ΤΩΙ ΑΙΩΝΙΩΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΙ

ΤΩΝ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΩΝ “ΑΓΙΩΝ,, ΤΟΥ,

ΤΩΝ ΤΗΝ ΥΙΟΘΕΣΙΑΝ ΑΠΕΚΔΕΧΟΜΕΝΩΝ,

ΚΑΙ ΠΑΝΤΩΝ

“ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΝΤΙ ΤΟΠΩ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ”

“ΤΩΝ ΟΙΚΕΙΩΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ”,

ΚΑΙ ΤΗΣ

ΣΥΣΤΕΝΑΖΟΥΣΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ, ΤΗΣ ΣΥΝΩΔΙΝΟΥΣΗΣ,

ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΝ

ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΠΕΚΔΕΧΟΜΕΝΗΣ,

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΡΓΟΝ ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ.

«Τοῦ φωτίσαι πάντας τίς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ». «Ἐν ᾧ ἐπερλάσσευσεν εἰς ἡμᾶς ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ φρονήσει, γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος Αὐτοῦ, κατὰ τὴν εὐδοκίαν Αὐτοῦ, ἣν προέθετο ἐν Αὐτῷ εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ».

Ἐφεσ. γ'. 4, 5, 9 : α'. 8—10.

PRINTED IN U. S. A.

Η ΜΕΤΑ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΑΤΑΛΛΑΓΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ τοῦ Τόμου τούτου ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ 1899. Τώρα εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, εἰς διαφόρους γλώσσας ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Πολυάριθμοι ἐπιστολαὶ μᾶς λέγουσι περὶ τῆς μεγάλης βοηθείας, ληφθείσης ἐκ τῶν σελίδων του, ἐν τῇ διευκρινήσει τῆς Θείας Ἀληθείας, ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῆς Ἀγ. Γραφῆς. Τινὲς εὔρον βοήθειαν κατὰ μῆκος μιᾶς γραμμῆς, τινὲς κατὰ μῆκος ἄλλης, καὶ τινὲς κατὰ μῆκος πασῶν τῶν γραμμῶν. Τὸ κεφάλαιον τὸ ὀριζόμενον ὁ «Ἀμύϊαντος», σχετικὸν πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀνάληψιν ἐπιγείου καταστάσεως ὅτε ἐγεννήθη τὸ βρέφος τῆς Βηθλεέμ, ἐφείλκυσεν εἰδικὴν προσοχὴν, καὶ ἔχει ἀπὸ πολλῶν διακηρυχθῆ ὅτι τοῦτο ἀντανακλᾶ μέγα φῶς ἐπὶ διαφορῶν Γραφικῶν καὶ Ἐπιστημονικῶν ζητημάτων.

Μὲ Θεολογικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον ἀναγνωρίζει τὴν ἑαυτοῦ ἐλαττωματικότητα καὶ ζητεῖ καὶ ἐκδέχεται Θεῖαν ὁδηγίαν καὶ διαφῶτισιν μέχρι τέλους τῆς Ἐκκλησίας, φαίνεται ἀξιοσημεῖωτον, ὅτι ὁ Τόμος οὗτος, γραφεὶς πρὸ δεκαεννέα ἐτῶν, ἀπαιτεῖ μικρὰν διόρθωσιν, διὰ νὰ εἶναι ἐν τελείᾳ ἀρμονία μὲ τὴν τελευταίαν σκέψιν τῶν Σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὰ διδάγματα τοῦ Θείου Λόγου.

Ὁ Γνώμων τοῦ Τόμου τούτου εἶναι τὸ Ἀντίλυτρον. Προφανῶς ἡ διδασκαλία αὕτη, ἐκ τῆς ὁποίας ἀκτινοβολεῖ πᾶσα ἄλλη διδασκαλία σχετικὴ μὲ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, ἐν μεγάλῳ μέτρῳ παρωράθη, ἐσκοτίσθη ἀπὸ τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ Ἀπόστολοι ἐκοιμήθησαν ἐν τῷ θανάτῳ μέχρι τώρα. Οἱ σπουδασταὶ τῆς Γραφῆς εὔρον, ὅτι τὸ Ἀντίλυτρον εἶναι ἡ κλείς, ἥτις ἀνοίγει ὁλόκληρον τὴν Γραφήν, ὅτις ἀμέσως ἀποφασίζει τί εἶναι ἀλήθεια καὶ τί εἶναι πλάνη.

Δὲν εἶναι ἐκπληκτικόν, ὅτι, ἐκτιμῶντες τὸ ζήτημα καὶ μελετῶντες αὐτὸ τόσον προσεκτικῶς, τὰ φρονήματα ἡμῶν ὅσον ἀφορᾷ τοῦτο ἐγένοντο καθαρώτερα. Αἱ δηλώσεις τῆς Γραφῆς περὶ τοῦ Ἀντιλύτρου οὐδόλως ἠλλαξαν, οὐδὲ ἡ ἐμπιστο-

σύνη ἡμῶν εἰς αὐτὰς ἤλλαξεν, ἀλλ' εἶναι φωτεινότεραι καὶ κατανουῦμεν αὐτὰς καλλίτερον. Διακρατοῦμεν, ὅτι αἱ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου δηλώσεις τῆς Γραφῆς εἶναι ἀλάνθαστοι, καὶ ὅτι, ἐπειδὴ ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἀλάνθαστοι, τὰ φρονήματα ἡμῶν ἐπιδέχονται διαστολήν, ὡς ἐρευνῶμεν τὰς Γραφὰς καὶ ὀδηγοῦμεθα εἰς τὴν κατανόησιν τούτων, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δὲν ἀντιτείνομεν πρὸς τὸ Θεῖον Σχέδιον τῆς βαθμιαίας ἀποκαλύψεως, ἀλλὰ χαίρομεν ἐν αὐτῷ. Οὐδὲν ἔχομεν νὰ ἀπολογηθῶμεν. Τὸ ἀντικείμενον ἐπιφαίνεται μεγαλοπρεπέστρον ἔμπροσθεν ἡμῶν, μὲ πᾶσαν νέαν ἀκτίνα τοῦ Θεοῦ Φωτός.

Τώρα βλέπομεν, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἄφησε τὴν Οὐράνιον δόξαν, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον διὰ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὸ γένος αὐτοῦ. Βλέπομεν, ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τῆς φύσεως Αὐτοῦ, ἀπὸ πνευματικὴν εἰς ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν, ἦτο πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως Οὗτος ἰκανωθῆ νὰ εἶναι τὸ Ἀντίλυτρον—τέλειος ἄνθρωπος διὰ τέλειον ἄνθρωπον.—Ἀντί-λύτρον—ἀντίστοιχος τιμῆ. Τώρα βλέπομεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔδωκεν Ἐαυτὸν Ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀφιερώσεως Αὐτοῦ ὅτε ἦτο τριάκοντα ἐτῶν ἡλικίας ἐν τῷ Ἰορδάνῃ. Ἐξηκολούθησε δίδων τὸ Ἀντίλυτρον, τοῦτ' ἔστιν, καταθέτων τὴν ζωὴν Του, ἣτις εἰς τὸν ὠρισμένον καιρὸν θ' ἀπετέλει τὸ Ἀντίλυτρον διὰ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὸ γένος αὐτοῦ. Ἐτελείωσε τὸ ἔργον τοῦτο τῆς καταθέσεως τῆς ζωῆς Του, παραδίδων αὐτὴν, θυσιάζων αὐτὴν, ἐπατρέπων ν' ἀφαιρεθῆ ἀπὸ Αὐτοῦ, ὅτε ἔκραξεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ «Τετέλεσται»! Οὐδὲν περισσότερον ἠδύνατο νὰ κατατεθῆ ἀπ' ὅ,τι κατετέθη ἐκεῖ. Ἀντίλυτρον, ἀντίστοιχος τιμῆ διὰ τὸν Πατέρα Ἀδὰμ. Ἀλλὰ δὲν ἐπληρώθη ὡς τιμὴ διευθετήσεως διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ἀδὰμ, ἄλλως ὁ Ἀδὰμ καὶ ὀλόκληρον τὸ ἁμαρτωλὸν γένος θὰ ἐδίδετο τότε καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν Ἰησοῦν. Ἡ τιμὴ ἀπλῶς κατετέθη εἰς τὰς χεῖρας τῆς Θείας Δικαιοσύνης, ὡς ἐνέχυρον, εἰς πίστωσιν τοῦ ἀποθανόντος, ἵνα Οὗτος ἐφαρμόσῃ αὐτὴν ἀργότερον ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὸ Θεῖον Σχέδιον. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν πνευματικὴ ὑπαρξις τῆς Θείας φύσεως, ὡς ἀμοιβὴν τῆς πιστότητος καὶ ἀφοσιώσεως Αὐτοῦ τῷ Θεῷ, ἐν τῇ παραδόσει τς ἐπιγείου Αὐτοῦ ζωῆς θυσιαστικῶς. «Ὁ Θεὸς Αὐτὸν ὑπερύψωσεν καὶ ἔχαρίσατο Αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα».

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῆ τὸ Ἀντίλυτρον ἐν ᾧ ἦτο ἔτι ἐν τῇ γῆ. Δὲν ἠδύνατο οὔτε τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ νὰ φέρῃ εἰς κοινωνίαν μετὰ τοῦ Πατρός. «Οὐδὲν διεκήρυξεν· «Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν καὶ Θεὸν μου, καὶ Θεὸν ὑμῶν». Οὗτος ἐπίσης διεκήρυξεν. «Ἐὰν γὰρ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος οὐ μὴ ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς». Λέξα ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, οἱ ἀκόλουθοι Αὐ-

τοῦ συναθροισθέντες κατὰ τὴν ὁδηγίαν Αὐτοῦ ἐν τῷ ὑπερώῳ, ἔλαβον τὴν εὐλογίαν τῆς Πεντηκοστῆς—τὴν μαρτυρίαν, ὅτι ἐγένοντο δεκτοὶ παρὰ τοῦ Πατρὸς διὰ τῆς ἀξίας τῆς θυσίας τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ἰησοῦς μετεχειρίσθη, ὡς ἀπόδοσιν τὴν ἀξίαν τοῦ Ἀντιλύτρου, τὴν ὁποίαν ἐνεχυρίασεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ δὲν ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ. Αὕτη δὲν ἦτο κατοχὴ δι' αὐτοὺς, ἀλλὰ διὰ τὸν κόσμον—«Ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων». Πάντες οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀπηνήθησαν τὴν μετοχὴν αὐτῶν εἰς τὰς τοῦ Ἀντιλύτρου εὐλογίας τὰς ἐρχομένας εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὴν δευτέραν Ἐλευσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, διὰ νὰ ἔχωσι μετοχὴν μετὰ τοῦ Λυτρωτοῦ εἰς ἔτι μεγαλειτέραν εὐλογίαν—τιμὴν καὶ ἀθανασίαν. Τὸ Ἀντίλυτρον εἶναι προδιατεθειμένον νὰ φέρῃ τῷ Ἀδὰμ καὶ τῷ γένει αὐτοῦ, ἐπίγειον ζωὴν καὶ ἐπίγεια δικαιώματα καὶ τιμὰς, ἅτινα ἀπωλέσθησαν παρὰ τοῦ Πατρὸς Ἀδὰμ, ὅτε διὰ παρακοῆς ἠμάρτησεν, τῆς ἀπωλείας κληρονομηθείσης παρὰ πάσης τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὁ καιρὸς διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Ἀντιλύτρου, τ. ἔ. Ἀποκατάστασιν εἰς τὸν Ἀδὰμ καὶ εἰς τὸ γένος αὐτοῦ. Θέλει εἰσθε μετὰ τὴν δευτέραν Ἐλευσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅτε θὰ ιδρῶσιν τὴν Βασιλείαν Του, ἐσχεδιασμένην πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως φέρῃ ὀπίσω τὸ ἀποστατήσαν γένος, εἰς πλήρη κοινωνίαν μὲ τὸν Πατέρα καὶ εἰς αἰώνιον ζωὴν πάντας τοὺς θέλοντας.

Ἡ κλῆσις τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι νὰ δώσῃ ἐπιπρόσθετόν τι Ἀντίλυτρον, οἷτε νὰ προσδέσῃ εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς ἔδωκε, διότι ἐκεῖνο εἶναι ἀρκετόν. Ἡ πρόσκλησις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ φανερώσωσι ὅτι ἔχουσι τὸ αὐτὸ πνεῦμα, διάθεσιν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁ Ἰησοῦς, νὰ κάμωσι τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς ἀντὶ πάσης θυσίας—ἀκόμη μέχρι θανάτου, καὶ οἱ φανεροῦντες τοῦτο νὰ ἀποδεχθῶσιν ὑπὸ τοῦ Πατρὸς, ὡς μέλη τοῦ Βασιλικοῦ Ἱερατείου, τοῦ ὁποῖου ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἡ κεφαλὴ, ὡς τάξις Νύμφης, τοῦ Ἰησοῦ ὄντος ἐνδόξου Οὐρανίου Νυμφίου. Ἀπαιτεῖται ὅπως οὗτοι ἐπιστρέψωσι εἰς τὸν Θεὸν ὑπὸ συνθήκην ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς. «Συναθροίσατέ μοι τοὺς ὁσίους μου, οἵτινες ἔκαμον μετ' ἐμοῦ συνθήκην ἐπὶ θυσία». Ψαλμ. ν'. 5.

Ἔως ὅτου οὗτοι θὰ ἔχωσι κληθῆ καὶ ἐκλεγῆ καὶ εὐρεθῆ πιστοὶ καὶ δοξασθῆ ὁ καιρὸς δὲν θέλει ἔλθει διὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν τάξιν τῆς Νύμφης Αὐτοῦ νὰ λάβωσι κατοχὴν τοῦ κόσμου διὰ τὴν ἀνύψωσιν αὐτῶν, καὶ δὲν θὰ εἶναι κατάλληλον μέχρις ἐκείνου τοῦ καιροῦ διὰ τὸν Σωτῆρα νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν Θεῖαν Δικαιοσύνην τὴν ἀξίαν τοῦ θανάτου του, τὴν ὁποίαν ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πατρὸς, ὡς ἐνέχυρον ἀποθνήσκων μὲ τὰς λέξεις «Πάτερ, εἰς χεῖράς Σου

παρατίθεμαι τὸ πνευμά μου», τὴν ζωὴν μου καὶ πάντα τὰ δίκαια αὐτῆς. Ὅταν τὸ Ἀντίλυτρον τοῦτο θὰ ἔχη σαφῶς δοθῆ εἰς τὴν Δικαιοσύνην κατὰ τὸ τέλος τοῦ Αἰῶνος τούτου, δὲν θέλει εἶσθαι πλέον ἐνέχυρον εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σωτῆρος, ἀλλὰ θὰ ἔχη ἀλλαγῆ διὰ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὸ γένος αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι πάντες θέλουσι μεταφερθῆ ἀπὸ τοῦ Πατρὸς εἰς τὸν Υἱὸν ἀμέσως, ἵνα ἡ Χιλιετής Αὐτοῦ Βασιλεία ἀρχίσῃ καὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς ὑποταχθῶσι τῷ Λυτρωτῇ, διὰ νὰ ἀνυψώσῃ αὐτοὺς ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου εἰς πᾶν, τὸ ὅποιον ἀπώλεσθη ἐν τῷ Ἀδὰμ—εἰς πᾶν διὰ τὸ ὅποιον ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανε ν' ἀνακτήσῃ διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ἄλλ' ἡ τάξις τῆς Ἐκκλησίας ἐν προόδῳ ἐκλόγῃς περιτὰς δεκαεχνέα σχεδὸν ἑκατονταετηρίδας, δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι εὐπρόσδεκτοι θυσίαι τῷ Θεῷ, ὡς ἦτο ὁ Λυτρωτῆς αὐτῶν Ἰησοῦς, διότι μόνον Αὐτὸς ἦτο ὁσιος, ἄκακος, ἀμίαντος—ἡμεῖς εἴμεθα ἀτελεῖς, ἁμαρτωλοί, καὶ ὁ Θεὸς δὲν δέχεται ἀτελεῖς, ἐλαττωματικάς, ἁμαρτωλάς θυσίας. Τὶ τότε ἠδύνατο νὰ γείνη νὰ κάμῃ ἡμᾶς εὐπρόσδεκτους θυσίας καὶ ἐπιτρέψῃ εἰς ἡμᾶς νὰ ἐνωθῶμεν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ πνευματικῷ ἐπιπέδῳ; Τὸ κατάλληλον πρᾶγμα ἐγένετο—ἀπόδοσις τῆς ἀξίας τοῦ Ἰησοῦ ἐχαρίσθη ὑπὸ τῆς Θείας Δικαιοσύνης εἰς πάντας ἐκείνους, οἵτινες θὰ εἰσέρχωνται εἰς συνθήκην ἐπὶ θυσίᾳ καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Ἰησοῦς θὰ ἐγένετο ὁ Παράκλητος ἢ Ἐγγυητής. Ἡ ἀπόδοσις αὕτη τῆς ἀξίας τῆς θυσίας Αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ, θὰ ἠδύνατο νὰ ὁμοιωθῆ μὲ ὑποθήκην ἢ ἐμπόδιον ἐπὶ τῆς θυσίας τοῦ Ἀντιλύτρου, τὸ ὅποιον θὰ ἠμπόδιζεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐφαρμοσθῆ εἰς τὸν κόσμον, ἕως ὅτου ἡ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐφαρμογὴ του θὰ ἔχη συμπληρωθῆ.

Ἡ Συνθήκη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ θυσιάσῃ πᾶσαν τὴν ἐπίγειον ζωὴν καὶ δίκαια, ἵνα γίνωσι Νέα Κτίσματα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ συγκληρονόμοι μετ' Αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀποδόσεως ταύτης τῶν μελλουσῶν ἡμῶν εἰλογιῶν τῆς Ἀποκαταστάσεως καὶ τῇ ἡμετέρᾳ προσωπικῇ καθιερώσει τῷ Κυρίῳ, ὁ Λυτρωτῆς ἡμῶν, ἐνεργῶν ὡς ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς ἡμῶν καὶ Παράκλητος, ἔφερεν ἡμᾶς εἰς ἐκείνην τὴν σχέσιν μὲ τὸ Σχέδιον τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἐπέτρεψεν εἰς ἡμᾶς νὰ λάβωμεν τὴν κύησιν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ παύσωμεν νὰ εἴμεθα μέλη τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας καὶ γείνωμεν μέλη τῆς πνευματικῆς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἡ Κεφαλὴ. Πάντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας, ὅθεν, εἶναι συμμέτοχοι μετὰ τοῦ Ἰησοῦ εἰς ἔργον αὐτοθυσίας, ἐν

τῷ ὅτι προσφέρομεν ἑαυτοὺς τῷ Κυρίῳ καὶ Αὐτός, ὡς ὁ Ἄρχιερεὺς τοῦ Θεοῦ, προσφέρει ἡμᾶς ὡς μέρος τῆς ἰδίας Αὐτοῦ θυσίας. Οὕτω «ἀνταναπληροῦμεν τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ». Οὕτω συμπάσχομεν, ἵνα καὶ συμβασιλεύσωμεν Αὐτῷ. Ἡ ἀξία τοῦ Χριστοῦ, τεθεῖσα εἰς τὰς χεῖρας τῆς Δικαιοσύνης, ὅτε Οὗτος ἀπέθανε καὶ ὑπεθηκεύθη ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν θέλει ἐλευθερωθῆ ἔκ τῆς υποθήκης ἐκείνης καὶ εἶναι ἕτοιμον διὰ πλήρη ἐφαρμογὴν ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ Ἀδάμ καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ, ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἕως ὅτου πάντες οἱ κεκυημένοι ἐκ τοῦ Πνεύματος θὰ ἔχωσι διέλθῃ εἰς τὸν θάνατον.

Ἐὰν ἐγράφομεν τὸν τόμον τοῦτον σήμερον θὰ ἐκάμνομεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πολὺ ἐλαχίστους διαφορὰς ἐκφράσεως, ἐν ἀρμονίᾳ μὲ ὅ,τι εἶχομεν ἐκθέσει ἐνταῦθα.

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν νὰ ἔχωσι τοῦτο κατὰ νοῦν. Αἱ διαφοραὶ δὲν εἶναι τοιοῦτου εἶδους, ὥστε νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς ἡμᾶς νὰ εἴπωμεν, ὅτι αἱ ἐν τῷ βιβλίῳ ἐκφράσεις εἶναι ἐσφαλμέναι—ἀπλῶς δὲν εἶναι πλήρεις καὶ καθαραί, ὡς θὰ ἠδύναντο νὰ εἶναι, ἐὰν θὰ ἐγράφοντο τώρα.

Διὰ νεώτατα σχόλια ἐπὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης παρακαλοῦμεν τοὺς νέους ἀναγνώστας νὰ παρατηρήσωσι τὸν πρόλογον τοῦ ἐκδότου εἰς τὰς «Γραφικὰς Μελέτας» Τόμος ΣΤ'.

Ὁ δοῦλός σας ἐν Κυρίῳ

ΚΑΡΑΛΟΣ Τ. ΡΩΣΣΕΛΛ

Brooklyn, N. Y. 1 Ὀκτωβρίου 1916.